

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Efter naturfredningslovens § 57, stk. 1, må reklamer og propagandaskilte ikke anbringes i fri luft. Formålet med bestemmelsen, der går helt tilbage til naturfredningsloven fra 1937, er at friholde det åbne land for enhver form for reklamer. Undtaget fra forbudet er bl.a. reklamer og propagandaskilte, der op sættes i byer og bymæssige bebyggelser og reklamer vedrørende næringsdrift eller virksomhed, som anbringes i umiddelbar tilknytning til næringsdriften eller virksomheden, og som ikke strider mod bestemmelser, der er fastsat af miljøministeren i henhold til § 57, stk. 4.

Efter § 57, stk. 4, kan ministeren fastsætte nærmere regler om udformning, placering, belysning m.v. for sådanne reklamer vedrørende næringsdrift eller virksomhed, som anbringes i umiddelbar tilknytning til næringsdriften eller virksomheden.

Bestemmelsen i § 57, stk. 4, blev indsat i naturfredningsloven i 1975 bl.a. med det formål at sikre, at virksomhederne på forhånd, dvs. før investeringen i en reklame er foretaget, kan afgøre, om den pågældende reklame vil være lovlig eller ej.

Med henblik på at udarbejde et udkast til bekendtgørelse til forelæggelse for miljøministeren nedsatte fredningsstyrelsen i 1976 en arbejdsgruppe, der ud over repræsentanter for styrelsen talte repræsentanter for Akademirådet, Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet og ministeriet for offentlige arbejder.

Denne arbejdsgruppe har udarbejdet et forslag til regler på området. Dette forslag har været drøftet med en lang række erhvervsorganisationer og offentlige myndigheder.

I forbindelse med regeringens beslutning om at begrænse mængden af bekendtgørelser og cirkulærer bad jeg fredningsstyrelsen om at vurdere, om der er behov for sådanne regler. Jeg bad også fredningsstyrelsen om at vurdere spørgsmålet som led i ministeriets generelle forenklingsarbejde.

Fredningsstyrelsen har oplyst, at man den 27. april 1983 har afholdt et møde med de implicerede organisationer om forslaget, og at de synspunkter, der blev givet udtryk for på mødet, vil indgå i styrelsens videre overvejelser.

Når jeg har modtaget resultatet af fredningsstyrelsens forhandlinger, vil jeg vurdere, om der er behov for nærmere regler på dette område. Det er klart, at jeg her vil være meget opmærksom på, hvordan sådanne regler virker i forhold til erhvervslivet. Jeg vil i givet fald drøfte sagen med erhvervslivet og andre berørte parter.

Spm. nr. S 1110

Til *ministeren for skatter og afgifter* (28/4 83) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Er det ministerens opfattelse, at indbetalte bidrag til landbrugets beredskabsplan vil være fradragsberettigede rent skattemæssigt?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om en frivillig ordning som beredskabsplan for landbruget skal være fradragsberettiget på linie med fagforeningskontingenter og lignende.

Besvarelse (11/5 83):**Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):**

Efter hvad der er oplyst over for skattedepartementet, er der ikke fra landbrugs- og husmandsforeningernes side truffet endelig beslutning om, hvorvidt der skal søges gennemført en beredskabsplan, som medlemmerne skal indbetale bidrag til.

Jeg er imidlertid bekendt med, at landbrugs- og husmandsforeningerne for øjeblikket undersøger mulighederne for at etablere en sådan beredskabsplan ved at opbygge en central stødpudefond. Fondens midler skal ifølge det oplyste bl.a. anvendes til dækning af tab ved aktioner af begrænset omfang og til finansiering af annoncekampanjer og lignende.

På det foreliggende grundlag er det min opfattelse, at den skattemæssige behandling af sådanne bidrag i henhold til en sådan beredskabsplan er omfattet af ligningslovens § 14, stk. 7. Efter denne bestemmelse kan der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fratrækkes kontingenter til arbejdsgiverforeninger, fagforeninger og andre faglige sammenslutninger, der har til hovedformål at